

Forældresamarbejde

1) "ER DU SUR PÅ LAYLA, FAR?"

"Er du sur på Layla, far?" Katrines far har lige forladt børnehaven på en måde, der gør, at Katrine i bilen må spørge om det. Årsagen var overtræksbukser, der ikke var i tørreskabet.

Layla er pædagog på Katrines stue, og følte lige før, at hun måtte sige: "Det kan du altså ikke forlange. Jeg er jo alene på stuen, må du forstå. Vi ikke har vikardækning".

Hertil var det helt og aldeles naturligt for Katrines far at replicere: "Jeg har intet at gøre med bemanningen i børnehaven".

Begge dele er sådan set rigtige nok. Katrines far er ikke ansvarlig for vikardækningen i institutionen. Og Layla traf et fagligt valg om at blive ved børnene frem for at komme det fugtige overtrækstøj i tørreskabet.

Så lige nu er der tre frustrerede: Layla, der ønsker at være en god pædagog. Katrines far, der prioriterer at være en god far, der henter sit barn i institutionen. Og så er der jo Katrine, der er 4 3/4 år som har ondt i maven over, at to vigtige personer i hendes liv er uvenner.

Senere kommer flere frustrerede til: Katrines mor, pædagog Hanne, Bente og Linda. Fars kollegaer på chefgangen er heller ikke så vild med Layla næste dag. Katrines bedste venner på Radissestuen vender også lige episoden på legepladsen og bliver enige om, at det nok er bedst at holde sig fra vandpytterne de næste dage.

Layla ved godt fra teorierne om det anerkendende og ressourceorienterede, at det er svært at sige, hvornår noget starter, og at det er vigtigt at være bevidst om det. Måske var det sådan her:

Layla: "Katrine har haft en god dag. Hun har været på legepladsen med veninderne i eftermiddag".

Far: "Fint, men jeg kan ikke finde Katrines overtræksbukser i tørreskabet?"

Layla: "De er nok i garderoben. Hun havde dem på, på legepladsen i eftermiddag"

Far: "Er de ikke i tørreskabet?"

Layla: "Det kan du altså ikke forlange. Jeg er jo alene på stuen, må du forstå. Vi ikke har vikardækning".

Far: "Jeg har intet at gøre med bemanningen i børnehaven".

Resten kender vi.

Fælles børne- og ungesyn i praksis

Men det er jo kun ordene. Både far og Layla havde noget med til samtalen, der er skjult for den anden. Far var sent på den og havde dårlig samvittighed over for Katrine og sit eget ønske om at være en god far. Han blev derfor irriteret over at spille tiden med at lede efter overtræksbukserne i stedet for at komme afsted med Katrine.

Layla, på sin side, er træt af al den sygdom, der er i institutionen. Hun føler at, hun trækker et stort læs. Og i svage øjeblikke tænker hun, at de nye pædagoger lidt hurtigere føler sig syge, end de ældre gør. Samtidig har kommunen nedlagt vikarkontoen. Så her sidder Layla igen alene med 16 børn denne eftermiddag. Derfor træffer hun en faglig beslutning om, at samværet med børnene er vigtigere end oprydning og tørreskab. Den beslutning er hun tilfreds med.

Og så er der tolkningerne på den anden. Far havde bare spurgt til, hvor bukserne var henne: "Er de ikke i tørreskabet?"

Det havde Layla hørt som kritik af sit arbejde. Og derfor var det naturligt for hende at tale om ressourcer. Og da den dukkede op i samtalen, blev det for meget for Far, der jo ofte i sin lederstilling hører medarbejder tale om, at der ikke er tid nok til at løse opgaverne. Men hvor skulle Layla vide det fra?

Der er personalemøde samme aften, og Layla beder om at få ændret dagsordenen med et nyt punkt omkring forældresamarbejde. Layla spørger: "Hvordan kan jeg fagligt næste gang forhindre, at samarbejde udvikler sig på denne måde? Det er jo ikke mig som person eller far, der fejler, men den faglige kommunikation fra min side, der ikke er i fokus".

Da Layla kommer hjem fra personalemødet læser hun lige sine notater med gode faglige anerkendende og ressourceorienterede ideer. Layla og Far oplever at være i en uværdig situation, der kunne navngives som dårlig far/stresset pædagog. Derfor kommer der vrede i samtalen. Så sprogligt at have anerkendt Far' frustration i forhold til overtræksbukserne, ville have fjernet den negative følelse.

Men Layla var også på mødet blevet mindet om Ringkøbing-Skjern Kommunes metode til vanskelige samtaler: IMAMS. For Layla ville IMAMS havde betydet, at hun straks ville have positioneret sig som lyttende.

I Invitation: hvad inviterer Far mig til? Og hvordan kan jeg spørge, så jeg finder ud af det?

M Mening: hvordan kan det, far fortæller og beder om, give mening? altså fars perspektiv

A Anerkendelse: har jeg forstået fars meningskabelse? det kan jeg kun vide, ved at spørge Far, idet jeg spejler det fortalte.

M Mening: først nu hvor jeg kan se det meningsfulde i fars fortælling og ved, hvad han konkret inviterer mig til, kan jeg selv sige noget eller mene noget.

S Samskabelse: hvad gør vi nu? hvad er fælles (og her er ønsket om nærvær fælles!), ofte er anerkendelse af M'er nok. Enighed er ikke altid målet.

Du læser og spørger, hvad der skete med Layla og Far? Layla gik dagen efter til Far og spurgte, om hun kunne få en ny mulighed for at forstå, hvad Far havde ønsket dagen før. Far fortalte så, at han havde været stresset og egentlig bare havde ønsket at få overtræksbukserne med hjem. Gerne tørre, men når de ikke var det, var det også ok. Katrine - ja hun smilte hele vejen hjem fra børnehaven den dag.

Faglige begreber

Modtageren bestemmer budskabet; samskabelse; sprog skaber virkelighed; fokus skaber virkelighed; valg; vrede som forsøg på at få værdighed tilbage; frustration som ikke-indfriet drøm; anerkendelse; diskurs, IMAMS; linearitet og cirkularitet.

IMAMS - copyright v. Pædagogisk Fokus

Pædagogisk Fokus v. Steen Kristensen